

POGLAVLJE 7

Darko Šeparović, Zagreb
darkoseparovic@yahoo.com

*Ulomak iz romana „Krvotok“ koji je osvojio književnu nagradu
„Drago Gervais – 2017.“ za najbolje neobjavljeno književno djelo.*

Probudio sam se kada je trajekt isplovljavao.

Nisam više u sobi, Vori me ne budi. Voze me na otok.

Nakon neuspjele terapije s akumulacijskim jezerom nisu me više mogli držati u gradskoj bolnici na vrhu brda. Parazit je bio izvan moje kontrole i selidba je postala neizbježna. Pokušavam kontrolirati zrak koji mi prolazi kroz glasnice. Parazita ću pokušati zbuniti kontinuiranim pričanjem. Moram mu se obraćati kao osobi od najvećeg povjerenja. Tako nešto još nisam pokušao.

Je li me čuješ?

Ne znam što nas očekuje na otoku, ali sigurno su najprije bile granice, morem ili običnom crtom jasno definirani rub. Ne mogu ti točno reći što možemo očekivati kad trajekt pristane. Vjerojatno će te pokušati onemogućiti u daljnjem napredovanju. Bit ću uz tebe kao led koji se otopio i nakon kojeg su izrasli otoci, iako ništa ne možemo sa sigurnošću tvrditi.

Nas dvoje sada bježimo od opasnosti koja je uvijek dolazila s mora, zato su prva naselja nastajala u unutrašnjosti otoka i zato se većina kuća na otoku nije gradila uz more. Ono je puno kasnije postalo dokolica. Danas mu se kuće približavaju kolikogod neisprano tlo dopušta.

Ti si taktičar, znaš kako se teritorij osvaja postepeno kao što lišajevi osvajaju drveće. Krajolik

koji nas čeka kultivirali su ljudi, pesticidima i herbicidima, tako su proizveli biljkama život. Suhim kamenjem zaustavili su otjecanje zemlje. Nema brana kao kod akumulacijskih jezera, ne moraš se bojati.

Ono brdo na kojem smo do sada bili možeš zaboraviti. Na otoku ima lijepo pokošene trave na kojoj možeš protegnuti svoje parazitske pipke.

Na suprotnoj strani od nas bit će gradovi u kojima više nećemo boraviti. Iz jednog smo otišli, a i on je nastao poput većine oko utvrda izgrađenih uz rijeke ili potoke koji su bili umjetni poput tvog parazitskog tijela. I oni su imali rubove, vodenu granicu između ljudi i osvajača.

Vodit ću te u šetnje.

Pokušat ćemo prekoračiti rub da provjerimo vrijedi li još uvijek zakon gravitacije, hoćemo li se utopiti i je li Arhimed zaista bio sam u onoj kadi. Morao je na nekoga osloniti ruke. To sa sigurnošću možemo tvrditi.

Nakon što je vodeni rub gradova nestao krenulo je širenje predgrađa. Gradovi su prestali biti otoci, predgrađa su postala rub, a ona se razvijaju neproporcionalno. Ti šutiš i samo jedeš moje sive stanice. Možeš me pitati - kakvo tijelo za mene ima otok?

Mogu ti reći kako sam jedino sigurna u otočnu kralježnicu koja je asfaltna i razvija se po njegovoj sredini. Na onoj manje osunčanoj strani je vlaga.

Tamo ne smiješ otići. Često mislim o toj vlažnoj zemlji. Jednom sam sanjao žutu žlicu bagera kako stoji na livadi i medvjeda koji spava ispod nje. Bila je sezona, ljeto, i nije mi bila jasna slika medvjeda koji leži ispod korodiranog lima, između maslačaka, ljiljana i još nekog cvijeća kojem ne znam imena.

Ti si taj prokleti medvjed zbog kojeg zaboravljam imena cvijeća.

Nakon nekoliko trenutaka medvjed se pomaknuo i napustio večer u pravcu suprotnom od uspinjanja gustog drveća. Vjeruješ li da životinje uopće mogu napuštati mjesta zbog nekog hira, i kamo će se one sakriti kada sve isušimo, hoćemo li nalaziti zmije u staklenim čašama u kuhinji ili zamisli neku pticu kako se gnijezdi u lampi koja je dizajnirana baš tako da izgleda kao gnijezdo te iste ptice, ali gnijezdo je napravljeno da bi završilo u plavom kontejneru na rubu grada zajedno s ostalim namještajem kojeg sami sastavljamo.

Mogu ti reći kako sam jedino sigurna u otočnu kralježnicu koja je asfaltna i razvija se po njegovoj sredini. Na onoj manje osunčanoj strani je vlaga. Tamo ne smiješ otići. Često mislim o toj vlažnoj zemlji. Jednom sam sanjao žutu žlicu bagera kako stoji na livadi i medvjeda koji spava ispod nje. Bila je sezona, ljeto...

Životinje će nam dolaziti u masama kada dođemo na otok. Kauče će naseliti cvrčci, kroz vodovode će prolaziti jegulje. Možda nećemo ništa isušiti, rubovi nam neće trebati, bit ćemo gomila stisnutih bića u ulju koje će se cijediti niz naše zglobove.

Ribe su ipak najsličnije tebi. Njih također ne uzgajamo u prevladavajućem postotku. Tuš kabina u kojoj sam se jutros otuširao bila je puna crnih ugora. Morao sam ih papirom vaditi i bacati u školjku. Oni su samo početak začepijavanja cijevi ispod asfaltnih autocesta. Trebaju mi glatke ruke kao tijelo crnih ugora koji padaju iz moje glave na bijelu jastučnicu.

Ti si poput miševa koji su se najbolje prilagodili. Oni su već odustali od prirode i naselili naše tople stanove, oni su metafora naše budućnosti koju napuštamo, ali nisam ti to želio ispričati.

Ne vjerujem u mračnu projekciju onoga što nas čeka. Ljudi će uvijek kopati nos, nešto nam smeta iznutra i mi se lako rješavamo fizičkih stvari. Slabija bića zaustavljamo bodljikavom žicom, tako postajemo životinje zapletene u oštre bodlje.

Pričam ti o napuštanju općenito, da ne moram o njoj. Već sam ti napomenuo kako današnji gradovi nemaju ruba; slušaš li me, nemaju vidljivog zida unutar kojeg bi mogao dobaciti nekakvu zamišljenu topovsku kuglu.

Zašto ne želiš izići iz mog tijela?

Narav otoka glatka je putanja topovske kugle. Između one šume koja proizvodi vlagu i otrovane zemlje, koju smo kultivirali, stoji gomila armiranobetonskih ploča. Ispod njih bit ćemo sigurni. Smjestit će nas u sobu i ograničit će nam kretanje.

A kamo bi i krenuli da nema betonskih granica?

Svjetovi oko nas ruše se zbog jedne krivo pročitane poruke, a tebi je potpuno svejedno kamo mi idemo. Ništa te ne sprječava da zakoračiš. Vidim ti crvene žilice u očima.

Jedeš me.

Odluku uopće nisi vagao. Ne mogu te odgovoriti od osvajačkog putovanja, to mi je bilo jasno od početka. S tobom sam u ovome iako su mi se koljena umorila od predugog hodanja. Stajanje na nogama naše su poluge kojima pokušavamo podignuti svijet. Ali dokle?

Tvoji dodiri počeli su ostavljati plikove na unutrašnjoj strani usana. Već su toliko veliki da uskoro neću moći pričati. Koža mi postaje

osjetljiva na najmanje dodire. Bojim se blizine drugog.

Zadnji put mi se nešto slično dogodilo kada sam se ubo na ježinca prilikom jednog od zadnjih kupanja na otoku. Nisam ni primijetio kako mi se nešto doselilo u onu meku kožicu između trećeg i četvrtog prsta. Crnilo žalca kojeg isprva nisam osjećao neprimjetno je raslo u meni, a nitko mi nije rekao – ne kupaj se u toj uvali.

Tako me tvoje parazitske bodlje probadaju.

Trebalo je proći nekoliko sati prije nego sam osjetio otrove koji se gomilaju u mojoj plazmi. Kada je postalo neizdrživo zamiješao sam ljekoviti napitak koji je trebao protjerati crne žalce iz ruke. Zvuk miješanja tekućine - tupog udaranja žlice o stijenku čaše - polako je počelo djelovati. Frekvencija koju je proizvodio spoj metala, stakla i guste tekućine tjerala je crni žalac na svježiji zrak i nadglasavala moje zapomaganje.

Kada je crnilo izišlo shvatio sam da moram otići dalje. Zapravo ona i ja smo mogli riješiti probleme razgovorom, ali nismo.

To je samo skica onoga što bi nas moglo zateći na otoku. Nemoj me shvatiti doslovno, nekada se zanesem u prepričavanju.

Trebam ti ispričati i nešto lijepo, recimo ultramarin plava boja mora koju ćemo vidjeti u uvali na najjužnijoj strani otoka zalijepit će te za zemljinu koru. Postat ćeš priljepak koji se miče u oscilacijama plime i oseke, tako možda iskočiš iz mojeg tijela. Otići ćemo tamo malo prije sumraka jer će boja trajati samo nekoliko minuta u kojima će tangirati horizont.

Vidiš kako mi se koža počela ježiti dok ti pričam o tome. Mislim da mi se vraća osjećaj dodira. Morat ćemo oprezno hodati po podovima otočke bolnice. Termiti koje ćemo slušati navečer dok spavamo i drvo koje puca između njihovih zuba bit će škljocanje najsličnije okidanju fotoaparata u tišini kinodvorane. Morali smo prije misliti o termitima, a ne o ljudima.

Kiselina koja sada izlazi iz mojeg želuca pouzdani je znak da smo blizu. Ona mi smanjuje plikove u ustima. Bio sam se naviknuo na njih. Mogao sam prema njima odrediti koliko me

neke stvari uzbuđuju. Naš razgovor umrtvit će ih potpuno, žučkaste lešine bit će u meni umjesto preciznog barometra. Ali kako ću sada znati kada se sezone smjenjuju kad jedino optički kablovi prenose vijesti o sreći i strahu. Još jednom ti napominjem, na otoku su svi vrtovi uredno pokošeni. Vrt će biti naš rub unutar otoka.

Trebam ti ispričati i nešto lijepo, recimo ultramarin plava boja mora koju ćemo vidjeti u uvali na najjužnijoj strani otoka zalijepit će te za zemljinu koru. Postat ćeš priljepak koji se miče u oscilacijama plime i oseke, tako možda iskočiš iz mojeg tijela. Otići ćemo tamo malo prije sumraka jer će boja trajati samo nekoliko minuta...

To je sve što sam ti želio ispričati. Ništa tu ne treba oduzimati ni dodavati. Umoran sam. Ti ne odustaješ od nametničkih namjera. Jesi li čuo nešto od ovoga? Odgovori mi!

Stisni se večeras čvrsto za moja pluća i jetru, ne zaboravi mozak. Granice će uvijek određivati mekoća naše kože.